

Hlas Huty

Katolícky list farnosti Smolnícka Huta

Ja som hlas volajúceho na púšti:
"Vyrovnajte cestu Pánovi."
(Jn 1, 23)

Číslo 40 • Ročník 11

December 2017

Advent

„Ale vo všetkom modlitbou, prosbou a so vzdávaním vďaky prednášajte svoje žiadosti Bohu.“ (Flp 4,6)

(z lat. *adventus* príchod) je prvá časť liturgického roka vymedzená 4 nedelami pred sviatkom narodenia Ježiša Krista a obdobie duchovnej prípravy na Vianoce. V teologickom zmysle sa advent vyznačuje dvojakým očakávaním – sviatku narodenia Ježiša Krista a jeho druhého (eschatologického) príchodu na konci času (parúzia), ale taktiež sa nezabúda na osobitnú úctu Ježišovej Matky napríklad tzv. rorátnou sv. omšou v dňoch od 16. decembra. Preto adventné obdobie je časom nábožného a radostného očakávania.

Liturgickou farbou pre advent je farba fialová.

Čítania liturgických textov

Čítania evanjelií počas adventu sa vzťahujú na Ježišov príchod (prvá nedeľa), na Jána Krstiteľa (druhá a tretia) a na udalosti bezprostrednej prípravy (štvrtá nedeľa).

Čítania zo Starého zákona tvoria prorocktva (túžba po očakávaní) o Mesiasovi od proroka Izaiáša.

Čítania od Apoštolov počas adventu obsahujú povzbudenia.

Ľudského ducha sa v ľudskej prirodzenosti otvorí skutočnosť Božieho kráľovstva. Večný život, Božie kráľovstvo je taký skrytý poklad - perla, ktorú keď niekto nájde, s radosťou predá všetko, aby mohol naplniť podstatu a zmysel svojej existencie. Pre Ježiša to znamenalo utrpenie a neznesiteľnú bolesť. Pre nás tým zabezpečil účasť na večnom živote, živé spoločenstvo s Bohom.

Radujte sa!

Kristovo vtelenie privítali dobrí anjeli radostnými piesňami preto, lebo Ježiš doniesol ľudstvu taký život, ktorý bol predtým u Boha. Tento život je neporušiteľný, večný a nesmrteľný. Ježiš Nazaretský sa viackrát stotožňoval so životom, ktorého večnú skutočnosť dokazovalo zmŕtvychvstanie. Ježišova smrť na kríži je aj náhradou. Odňal od nás a priklincoval náš hriešny a skazený život, nášho starého človeka, aby nám namiesto neho dal večný, svätý život. V liste apoštol Ján tvrdí, že: „Ten, kto má Syna, má život.“ To znamená, že Ježiš Kristus prišiel na svet preto, aby tým, ktorí v ňom spoznajú Vykupiteľa a Syna Božieho, dal božský život.

V evanjeliách a v Skutkoch apoštolov bolo vždy znovuzrodenie sprevádzané radosťou. Zacheus zišiel s radosťou z figovníka, aby prijal Ježiša do svojho domu. V Samárii obrátenie ľudí sprevádzala takisto radosť. Strážnik vo Filipách sa s radosťou stal skrze svedectvo Pavla Pánovým učeníkom, po tom ako prežil zemetrasenie. Poznanie spásy bolo v ranej cirkvi vždy sprevádzané radosťou. Vnútorň duchovno-duševný stav prvých kresťanov bol úplne iný ako náš.

Ich životy sprevádzala radosť oveľa viac ako dnešných kresťanov: prakrešťania boli schopní radosť sa aj vtedy, keď ich prenasledovala svetská moc alebo vtedy, keď ich ohovárali a osočovali ich súčasníci. V rôznych životných situáciách, v hojnosti aj v nedostatku sa rovnako radovali v Pánovi, s tým darom milosti, ktorého nositeľom ich učinil Spasiteľ.

Čo bolo pravým dôvodom ich radosti? Večný život, ktorý dostali od Ježiša Krista. Znovuzrodenie v nich spôsobilo skutočné zmeny, boli oslobodení od hriechu, smrti, a ich duch bol naplnený Božou prítomnosťou do takej miery, že bola jasná porážka smrti, moci Satana. Táto skutočnosť, ktorá je nad satanskými a svetskými mocami, ktorou je večný život, v nich vytryskla z vnútorného prameňa. Moc a vláda nového života si vždy udržala svoju víťaznú vnútornú duchovno-duševnú podstatu voči kráľovstvu Satana a prirodzeným okolnostiam.

Najväčším dôvodom radosti človeka je život. Život kresťana začína účasťou na živote pochádzajúcom od Boha, preto človek svojím obrátením vstúpi aj na cestu radosti. Skrze znovuzrodeného

Dejiny adventu

Pôvodne pochádza pojem advent z gréckeho pojmu *επιφανεία* (epifania - zjavenie), ktorý označoval príchod božstva do chrámu alebo návštevu kráľa.

Adventné obdobie má kajúci charakter, ale nikdy sa toto obdobie nechápe ako čas pokánia v tom zmysle ako je to v pôste (napr. stále sa spieva Aleluja). Obdobie prípravy na slávenie Narodenia Pána sa dostal v 4. storočí z kresťanského Východu do Gálie a Španielska. Odtiaľ pochádza zvyk spájať advent s eschatologickým očakávaním Krista na konci časov. V Gálii sa od 5. storočia advent začínal už na sv. Martina a v Španielsku 24. novembrom. V rímskej liturgii trvalo obdobie adventu dva týždne a malo charakter očakávania či prípravy na vtelenie Božieho Syna.

Vianočné obdobie (advent + vianoce) sa od 4. storočia pohybovalo medzi 11. novembrom a 6. januárom, na ktorý pôvodne pripadala oslava narodenia Ježiša Krista (dnes slávnosť Zjavenia Pána čiže Epifania). Týchto osem týždňov predstavovalo (s výnimkou nediel, ktorými si stále pripomínáme vzkriesenie) spolu 40 dní.

Začiatky adventu siahajú do 4 storočia, kedy sa v oslavuje určitý počet (2 až 6) adventných nediel a až pápež Gregor Veľký († 604) stanovil adventný čas na 4 týždne.

Advent v cirkevnom kalendári

Advent sa začína 1. adventnou nedeľou, teda nedeľou medzi 27. novembrom a 3. decembrom. Advent sa končí po západe slnka na Štedrý večer (vigília Sviatku Narodenia Pána). 3. adventná nedeľa sa nazýva Gaudete a, oproti ostatným adventným dňom, liturgickou farbou

môže byť ružová. Advent trvá do prvých večer Narodenia Pána.

Nakolko advent sa vyznačuje dvojakým očakávaním (narodenie a druhý príchod), preto aj advent je rozdelený na dve časti kde 17. december tvorí hranicu tohto rozdelenia. Prvá časť dáva dôraz na očakávanie druhého príchodu Krista a druhá časť je prípravou veriacich na stretnutie s Kristom pri jasliach. Toto delenie je veľmi dobre vidieť v liturgických textoch a modlitbách.

Pravoslávna cirkev dodržiava až dodnes šesťtyždňový advent, ktorý trvá od novembra do 24. decembra, a to ako obdobie pôstu. Zároveň advent nepredstavuje začiatok cirkevného roka, ktorý sa na Východe začína 1. septembra.

V západnej tradícii je advent aj obdobím upokojenia, ktoré zodpovedalo životnému štýlu našich predkov, prispôbenému dlhým decembrovým nociam. Dnes sa však advent komerčne využíva, a preto o ňom ako o období upokojenia nemožno hovoriť. Advent sprevádza adventný veniec ozdobený štyrmi sviečkami, ktoré zodpovedajú počtu adventných nediel, deti často otvárajú adventný kalendár.

Dnes, po Druhom Vat. koncile, preto nie je vôbec nutné v advente sa postiť, hoci pôstnu disciplínu (piatky) treba zachovať rovnako ako v období cez rok. Podobne ani Štedrý deň nie je dňom prísneho pôstu. (V minulosti bol, vďaka čomu sa nám zachoval zvyk jedenia ryby).

Ak na deň nepripadá žiadny sviatok, v nedele sa vynecháva aj Glória – najbližšie zaznie na vigíliu Narodenia Pána – t.j. na Štedrý večer alebo na „polnočnej“ sv. omši. Tiež sa v advente neodporúčajú konat svačobné veselice a iné hučné zábavy, aby sa veriaci celou dušou a čo najlepšie – napr. aj dobrou sv. spovedou, pripravili na Kristov príchod.

Počas celého adventu (s výnimkou nediel) sa pred svitaním môže sláviť sv. omša k úcte Panny Márie. Táto sv. omša sa nazýva roráty, pretože týmito slovami začína introit (vstup) sv. omše (Rorate caeli = Rosu dajte nebesá). Krásny je aj dôvod slávenia pred svitaním, lebo v tmách pohanských bludov a v tmách dedičného hriechu zavesila ľudstvu spása, keď sa narodila „ranná hviezda“ - Panna Mária.

Tretia adventná nedeľa – nazvaná podľa jej introitu ako nedeľa Gaudete (Radujte sa!) sa môže sláviť v ružovom ornáte (ak nie je k dispozícii, je legítimné

použiť fialovú farbu). Je to na znak toho, že sa máme radovať, lebo príchod Krista je už blízko.

Do adventu spadá **spomienka na sv. Mikuláša (6. 12.)**. Isto vieme, že sv. Mikuláš nie je americký „Santa Claus“, popíjajúci Coca-Colu, hoci preklad by aj sedel, a že nespúšťa darčeky dolu komínom. Sv. Mikuláš bol biskupom v meste Myre (Malá Ázia). Bol veľmi dobročinný, chudobným dával tajne v noci do príbytkov svoje dary, aby nezbadali, kto je ich dobrodincom. Práve na tú pamiatku sa na deň sv. Mikuláša obdarovávame malými drobnosťami.

Liturgickou slávnosťou v advente je **Sviatok nepoškvrneného počatia Panny Márie (8. 12.)**. Cirkev má v tomto sviatku predkladať k neomylnnej viere, že jedine blahoslavená **Panna Mária bola zvláštnou milosťou uchránená od dedičného hriechu.**

Krásne zvyky adventného času – ako je adventný veniec, so štyrmi sviečkami, symbolizujúce štyri adventné týždne, adventný kalendár a iné, je dobré odporučiť ako typický prvok pre toto obdobie.

(vdp. Kyšela)

Vianoce - Vstať!

Spomenul som si na zábavný príbeh o mužovi, ktorému sa narodil prvý syn. Keď mu z pôrodnice zatelefonovali túto správu, taký bol šťastný, že okamžite začal s kamarátmi búrlivú oslavu. A oslavoval dlho. Do pôrodnice došiel až na piaty deň.

Aj keď som vynechal veľa podrobností z tohto príbehu, je zjavné ako pochabo si počínal. Tú istú pochabosť však niekedy môžeme postrehnúť v tomto predvianočnom období vo vlastnom správaní. Koľko je toho potrebné stihnúť, pripraviť, nakúpiť... Zaiste všetko toto robíme z lásky k svojim blízkym, len si musíme dať pozor, aby sme pritom všetkom nezabudli na najpodstatnejšie.

Meditujme preto v týchto dňoch priprav na Vianoce o pastieroch z Lukášovho evanjelia (Lk 2, 8-20). Keď im anjeli zvesovali veľkú novinu o narodení očakávaného Spasiteľa, namiesto oslavy hneď vstali a vydali sa do Betlehema. Vstať a ísť stretnúť Spasiteľa – ti je hlavný imperatív sviatkov. A nie je v tom žiadna symbolika. V liturgickom slávení sa stretávam v Eucharistii so živým Kristom, ktorý sa počas prijímania zjednocuje s človekom. To je

to najhlbšie spojenie, ktoré je len možné. Prichádzame sa pokloniť novonarodenému Dieťaťu a to to Dieťa sa stáva darom pre nás. Dáva nám účasť na Božej prirodzenosti. Uvedomenie si veľkosti tohto sviatku môže mať vplyv na to, čo v týchto dňoch považujeme za dôležité. Prajem Vám požehnané a milostiplné vianočné sviatky a požehnaný Nový rok 2018.

(Miron)

Páter Pio sa zjavil maďarskému kardinálovi

Vatikánista Andrea Tornielli publikoval na webstránke Vatican Insider seriózne svedectvo o bilokácii Pátra Pio maďarskému väzňovi kardinálovi Jozsefovi Mindszenty, ktorý bol perzekuovaný v päťdesiatych rokoch.

Maďarský antikomunistický kardinál bol zapáleným protivníkom politiky Vatikánu zmiernovania napätia voči komunistickej vlády, známy ako Ostpolitik.

Tu je sumár Tornielliho článku:

Nový prvok bol práve pridaný do zbierky zázračných príbehov, ktoré poznačili život Pátra Pia. Svedectvo sa nachádza v nedávno vydanéj knihe prezentovanej k 10. výročiu posvätenia nového sanktuária v San Giovanni Rotondo, kde

je telo tohto svetoznámeho kapucína pochované.

Svedectvo rozpráva, ako Páter Pio bilokoval do väzenskej cely v Budapešti, kde kardinál József Mindszety, prímás Maďarska, bol uväznený.

Bilokácia je mimoriadny mystický jav, ktorý spôsobuje, že osoba sa nachádza na dvoch miestach súčasne. Páter Pio mal tento vzácny dar. Mnohých očítí svedkovia z rôznych častí sveta dosvedčujú Piovu prítomnosť, detailne ho opísali alebo sa s ním dokonca súčasne rozprávali.

Táto už známa maďarská epizóda bola zvečnená skrze mozaiku v krypte svätejny venovanej Pátrovi Piovi. Avšak, nové svedectvo obsahuje detaily nikdy predtým nepublikované.

Kniha, Padre Pio: his Church and Places Between Devotion, History, and Art, bola napísaná Stefanom Campanellom, riaditeľom Padre Pio Teleradio a autorom nespočetných esejí o svätcovi.

Ona obsahuje správu od Angela Battistiho, riaditeľa Domu pre úľavu od utrpenia (nemocnice, ktorú založil práve Páter Pio) a pisára na vatikánskom štátnom sekretariáte. Battisti bol jedným zo svedkov v procese blahorečenia svätca.

József kardinál Mindszety, arcibiskup Ostrihomu, prímás a regent Maďarska, bol uväznený komunistami v decembri 1948 a v nasledujúcom roku odsúdený na doživotný trest odňatia slobody. Bol falošne obvinený zo sprisahania proti vláde a strávil osem rokov vo väzení a v domácom väzení, než bol prepustený počas Maďarského povstania v roku 1956.

Uchýlil sa do Kancelárie obchodnej delegácie Spojených štátov amerických v Budapešti, kde zotrval až do roku 1973, kedy mu Pavol VI. uložil rezignáciu a odchod z arcidiecézy.

Spomínaná bilokácia sa uskutočnila práve v priebehu týchto rokov.

Tu je text, ako Battisti opisuje zázračné scény:

„Kapucín so stigmami, zatiaľ čo [zotrval] v San Giovanni Rotondo, išiel sa pozrieť na kardinála prinášajúc mu

Program počas vianočných sviatkov

24. 12. Štedrý deň

- polnočná sv. omša: 24.00 hod.

25. 12. Narodenie Pána

- sv. omša: 9.30 hod.

Koleda: 11.30 - 18.00 (Sm.Huta)

26. 12. Sv. Štefana, prvého mučeníka

- sv. omša: 9.15 hod.

Koleda: 10.30 - 17.00 (Sm. Huta)

27. 12. Sv. Jána, apoštola a evanjelistu

- sv. omša: 8.00 hod.

28. 12. Prvá nedeľa po Narodení Pána

- sv. omša: 9.15 hod.

chlieb a víno určené, aby sa stalo telom a krvou Krista, to čo rozumieme ako realitu ôsmeho dňa [Veľkonočná nedeľa].

„V tomto prípade, bilokácia dostáva nový, ďalší význam ako očakávanie ôsmeho dňa, tzn. Vzkriesenia, keď sa telo zbaví obmedzenia priestoru a času.

„Tiež symbolické je registračné číslo tohto chovanca – číslo vytlačené na jeho pyžame: 1956, rok prepustenia kardinála.

„Ako je dobre známe,“ spomína Battisti, „kardinál Mindszety bol zatknutý, uvrhnutý do väzenia, sledovaný systematicky po celý deň. Postupom času sa jeho túžba sláviť svätú omšu výrazne narástla.

„Raz ráno, sa páter Pio dostavil pred kardinála so všetkým, čo potreboval na slávenie svätej omše a páter Pio mu poslúhoval [ako akolyta] a potom sa rozprávali až napokon páter Pio zmizol so všetkým, čo si priniesol so sebou.“

„Jeden kňaz z Budapešti mi povedal dôverne o tejto epizóde s otázkou, či by som mohol dostať potvrdenie pravdivosti od pátra Pia. Odpovedal som, že keby som sa zo zvedavosti na niečo takéto opýtal, páter Pio by ma určite s krikom vyhnal z miestnosti.“

Ale jedného večera v marci v roku 1965, sa na konci rozhovoru Battisti predsa len spýtal stigmatizovaného mnícha:

– „Otče, či by kardinál Mindszety rozpoznať Pátra Pia?“

– Po prvej reakcii plnej podráždenia svätý z Gargána odpovedal:

– „No, stretli sme sa už a rozprávali sa, a tak si myslíš, že by si ma už nepripomenul?“

Tým potvrdil bilokáciu kardinála v cele, ktorá sa odohrala pred niekoľkými rokmi.

„Potom,“ dodal Battisti, „páter Pio ostal smutný a povedal: „Diabol je odporný, ale to, ako sa zachovali ku kardinálovi je odpornejšie než diabol, „odkazujúc na tyranské zaobchádzanie, akým kardinál trpel.“

Páter Pio zakončil: „Spomni si v modlitbe na tohto veľkého vyznávača viery, ktorý si tak veľmi pre Cirkev vytrpel.“ (Zdroj: Amerika potrebuje Fatimu).

Farár Marián Kuffa: Boh za teba bojuje do poslednej chvíle

Priznáva, že posledné roky sú pre neho najnáročnejšie v živote a toľko ponížovania a potupovania doteraz nezažil. Diabol zúri, lebo na druhej strane je svedkom najsilnejších spovedí. O Božom milosrdenstve, starostiach i nádeji sme sa rozprávali s farárom zo Žakoviec - Mariánom Kuffom (56).

Často tvrdíte, že by ste mohli hodiť rozprávať o Božom milosrdenstve.

Ktorý príbeh vo vás rezonuje najsilnejšie? O týchto veciach nemôžeme my kňazi hovoriť konkrétne, dozvieme sa to až v nebi.

(úsmev) Často bývam z niektorých spovedí omráčený. Prichádzajú ťažkí väzni, po opakovaných vraždách, ktorí sa nespovedali mnoho rokov. S poriadne domotaným životom. Prichádzajú však veľmi bojzливо, ak by som na nich urobil „hu“, tak padnú na zem. Ich duša je pripravená na spovedať a sú hladní po Božom milosrdenstve. Prichádzajú mnohí ľudia na spovedať. Najdôležitejšie nie sú prednášky, ktoré

je vidieť navonok, ale spovede po nich. Do Žakoviec potom prichádzajú mnohí a mnohí, niekedy som šokovaný, na akých parádnych autách. Hovoria: „Pán farár, radšej sme prišli za vami, keď máte prostitútky a vrahov...“ A diabol potom zúri. Dostávam kopance a kopance, je to priama úmera; čím sú spovede kvalitnejšie, tým po tých najkvalitnejších prídu obrovské kopance. Toľko poníženia a utrpenia, čo som zažil za posledné tri, štyri roky, som nezažil za celý život. Nevieť s tým nič robiť, aj keď je poníženie silné a potupenie veľké. Ozaj sa s tým nedá nič robiť? Ak pri tom neprekínate a nenadáвате, Pán Boh to dokáže dokonale zúročiť a premeniť na dobré. Vynahradí to. Kto sú tí, čo sa prichádzajú do Žakoviec vyspovedať? Nie sú to len ťažkí väzni, ale aj väzni svojho vnútra, mnohí sú často veľmi nóbl oblečení. Raz sa tu zastavil dokonca člen českej vlády, meno vám nepoviem. Hovoril, že cestovali autom a v rádiu na Slovensku naladili moju kázeň alebo prednášku, a keďže cestou na Ukrajinu išli okolo, odbočili. Prišla parádna limuzína, vystúpil, že sa chce vyspovedať. Každý, kto dovolí, aby sa ho dotkol Duch Svätý, dostane milosť a vyzná svoje hriechy. Boh však vždy trpezlivo čaká aj niekoľko rokov. ROKY VOPRED SA MODLÍM ZA TÝCH, KTORÝCH BUDEM SPOVEDAŤ Ako očakávate kajúcnikov? Vždy, keď niekto príde do spovednice, pomyslím si: Keby si ty vedel, že sa za teba už dlho modlím, hoci ťa vidím prvý raz! Už roky sa modlím jeden desiatok

denne za tých, ktorých raz budem spovedať. Mám tak pred nimi náskok. Veľkosť Božieho milosrdenstva sa prejavuje často v posledné okamihy života. Spomínate si na také príbehy? Áno, práve minulý týždeň ma dievčatá volali: „Farár, pod, Peťo zomiera.“ „Idem,“ hovorím im. „Farár, ale on sa veľmi bojí ísť na spovedať, dlho na nej

nebol.“ „Dobre, že mi hovoríte,“ povedal som im. Vošiel som narýchlo do kaplnky pomodliť sa, potom k nemu. Premýšľal som, čo mu poviem, čo o ňom viem, aby sme sa najprv bavili v ľudskej rovine. Vedel som, že sa mu páčia pištole, pušky a že rád chodí s chlapcami strieľať na strelnicu. „Ty, Peťo, keď si bol minule na strelnici, ako parádne si strieľal...“ On sa začal smiať. Zomierajúci, v poslednom štádiu, pot na tele, sa začal smiať. Pomyslel som si: Bože, už ho mám. „Peťo, keď prídeš hore, vybav nám strelnicu!“ Ešte viac sa smial. „Vybav to tam, keď prideme my ostatní, hneď môžeme strieľať...“ Pýta sa ma: „Farár a v nebi bude strelnica?“ „Ako by to bolo bez strelnice, veď tam majú byť všetky naše túžby naplnené. Musí tam byť aj strelnica!“ „Farár, a kde to tam mám vybaviť?“ pýta sa on ešte. „U nejakého anjela...“ Pošepili mi: „U Amora...“ To som sa už aj ja smial a nemohol som prestať. (smiech) Podarilo sa ho vyspovedať? V tom momente bol pripravený na generálnu spovedať. Pomyslel som si: Už mi neutečie... Ja som hovoril hriechy a on iba odpovedal áno alebo nie. Bola to kvalitná spovedať a tomu chalanovi odpadol balvan zo srdca. Slzy ho zaliali. Hovorím mu: „To nič, Peťo, poplač si. Slzy pokánia sú dar!“ Hneď potom som už musel ísť za inými povinnosťami. On zaspal a onedlho zomrel. Veľa je takých príbehov. **Pokračovanie v ďalšom čísle. >>>**

(Mária Jakušová)